

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2012. június 12.(*)

„Migráns munkavállalók szociális biztonsága – 1408/71/EGK rendelet – A 14. cikk 1. pontjának a) alpontja és a 14a. cikk 1. pontjának a) alpontja – EUMSZ 45. cikk és EUMSZ 48. cikk – Azon tagállamtól eltérő tagállamban végzett ideiglenes munka, amelynek területén a tevékenységet szokásosan folytatják – Családi ellátások – Alkalmazandó jog – Gyermekek után járó ellátások azon tagállam általi nyújtásának a lehetősége, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor kerül, amely azonban nem az illetékes állam – A nemzeti jog azon, halmozódást tiltó szabályának alkalmazása, amely hasonló ellátás más állambeli folyósítása esetén kizárja ezen ellátást”

A C-611/10. és C-612/10. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Bundesfinanzhof (Németország) a Bírósághoz 2010. december 23-án érkezett, 2010. október 21-i határozataival terjesztett elő az előtte

Waldemar Hudzinski

és

az **Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (C-611/10)**,

valamint

Jaroslav Wawrzyniak

és

az **Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (C-612/10)**

között folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský, M. Safjan és A. Prechal (előadó) tanácselnökök, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešić, J.-J. Kasel és D. Šváby bírák,

előtanácsnok: J. Mazák,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. december 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- W. Hudzinski és J. Wawrzyniak képviseletében N. Lamprecht Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

- a magyar kormány képviselőjében Fehér M., Szíjjártó K. és Veres K., meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében V. Kreuschitz és S. Grünheid, meghatalmazotti minőségben,

a f?tanácsnok indítványának a 2012. február 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követ?en, meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az el?zetes döntéshozatal iránti kérelmek az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel (HL 1997. L 28., 1. o.; magyar nyelv? különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 3. o.) módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 117., 1. o.) módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történ? alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 1408/71 rendelet) 14. cikke 1. pontja a) alpontjának és 14a. cikke 1. pontja a) alpontjának, valamint az EUM-Szerz?dés munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályainak és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének értelmezésére vonatkoznak.

2 E kérelmeket a W. Hudzinski és az Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (weseli munkaügyi ügynökség – családi támogatást folyósító pénztár), valamint a J. Wawrzyniak és az Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (mönchengladbach-i munkaügyi ügynökség – családi támogatást folyósító pénztár) között, gyermekek után járó ellátások németországi nyújtásának megtagadása tárgyában folyamatban lév? eljárásokban terjesztették el?.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 Az 1408/71 rendelet els? és ötödik preambulumbekkezdése a következ?képpen fogalmaz:

„mivel a szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolását célzó rendelkezések a személyek szabad mozgásának keretébe tartoznak, és e rendelkezéseknek hozzá kell járulniuk e személyek életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához;

[...]

mivel a koordináció keretében a Közösségen belül biztosítani kell a különböz? nemzeti jogszabályok szerinti egyenl? bánásmódot a tagállamokban él? munkavállalók, valamint ezek eltartottai és túlél? hozzátartozói számára.”

4 E rendelet nyolcadik–tizedik preambulumbekkezdése kimondja:

„mivel a Közösségen belül mozgó munkavállalók és önálló vállalkozók csak egyetlenegy tagállam szociális biztonsági rendszerébe tartozhatnak az alkalmazandó nemzeti jogszabályok átfedései és az ebb?l származó esetleges bonyodalmak elkerülése érdekében;

mivel számban és terjedelemben a lehet? legjobban korlátozni kell azokat az eseteket, amikor az általános szabály alól alkalmazott kivételként egy személyre egyidej?leg két tagállam jogszabályait kell alkalmazni;

mivel annak lehet? leghatékonyabb biztosítása érdekében, hogy az egy tagállam területén foglalkoztatott valamennyi munkavállaló egyenl? bánásmódban részesüljön, általában annak a tagállamnak a jogszabályait kell alkalmazandó jogszabályként meghatározni, amelyben az érintett személy munkavállalóként vagy önálló vállalkozóként tevékenységet folytat”.

5 Az 1408/71 rendelet „Általános szabályok” cím? 13. cikke szerint:

„(1) A 14c. és 14f. cikkekre is figyelemmel, a rendelet hatálya alá tartozó személyekre csak egy tagállam jogszabályai alkalmazandóak. E jogszabályokat e cím rendelkezései szerint kell meghatározni.

(2) A 14–17. cikk rendelkezéseire is figyelemmel:

a) egy tagállam területén alkalmazott személy e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, még abban az esetben is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, vagy ha az ?t alkalmazó vállalkozás vagy munkáltató székhelye vagy lakóhelye egy másik tagállam területén található;

[...]”

6 Az említett rendelet „Az ellenérték fejében munkát végz? személyekre (kivéve a tengerészekre) alkalmazandó különös szabályok” cím? 14. cikke ekképp rendelkezik:

„A 13. cikk (2) bekezdésének b) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

1. a) Az a személy, akit az ?t egy tagállam területén alkalmazó vállalkozás a számára teljesítend? munkavégzés céljából egy másik tagállam területére küld ki, továbbra is az el?bb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható id?tartama nem haladja meg a tizenkét hónapot, illetve ?t nem olyan személy felváltására küldték ki, akinek kiküldetési ideje letelt;

[...]”

7 Az 1408/71 rendelet „Az önálló vállalkozókra (kivéve a tengerészekre) alkalmazandó különös szabályok” címet visel? 14a. cikke a következ?t írja el?:

„A 13. cikk (2) bekezdésének b) pontja az alábbi kivételekkel és körülmények között alkalmazandó:

1. a) az a személy, aki szokásosan önálló vállalkozó egy tagállamban, és egy másik tagállam területén végez munkát, továbbra is az el?bb említett tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik, feltéve hogy e munka várható id?tartama nem haladja meg a tizenkét hónapot;

[...]”

8 Az 1408/71 rendelet III. címének 7. fejezetében található, „Munkavállalók vagy önálló vállalkozók, akiknek családtagjai az illetékes államon kívüli tagállamban rendelkeznek lakóhellyel” cím? 73. cikk kimondja:

„Egy tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozó munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogosult más tagállam területén lakóhellyel rendelkez? családtagjai után az el?bbi tagállam jogszabályai

szerinti családi ellátásokra, mintha családtagjai ezen állam területén rendelkeznének lakóhellyel, a VI. melléklet rendelkezéseire is figyelemmel.”

9 A szintén az 1408/71 rendelet 7. fejezetében szereplő „Az illetékes állam jogszabályai és a családtagok lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai alapján családi ellátásokra való jogosultságok halmozódására vonatkozó elsőbbségi szabályok” című 76. cikk elírja:

„(1) Ha ugyanazon időszak folyamán ugyanazon családtag után és valamely foglalkozás folytatásának indokával [helyesen: kereső tevékenység folytatása alapján] a családi ellátásokat a családtagok lakóhelye szerinti tagállam jogszabályai írják elő, a másik tagállam jogszabályaival összhangban járó családi ellátásokra való jogosultságot – ha a 73. vagy 74. cikk ezt elírja [helyesen: adott esetben a 73. vagy 74. cikk alkalmazásával] – az első tagállam jogszabályaiban előírt összeg erejéig felfüggesztik.

(2) Ha az ellátásokra vonatkozó kérelmet nem a családtagok lakóhelye szerinti tagállamban nyújtották be [helyesen: Ha ellátásokra vonatkozó kérelmet a családtagok lakóhelye szerinti tagállamban nem nyújtanak be], a másik tagállam illetékes intézménye ugyanúgy alkalmazhatja az (1) bekezdés rendelkezéseit, mintha az ellátásokat az első tagállamban nyújtották volna [helyesen: nyújtanák].”

10 A 118/97 rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 647/2005 rendelettel módosított, az 1408/71 rendelet végrehajtására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1972. március 21-i 574/72/EGK tanácsi rendelet (a továbbiakban: 574/72 rendelet) 10. cikke, amely „A munkavállalóknak vagy önálló vállalkozóknak nyújtott családi ellátásokra, illetve családi támogatásra való jogosultságok halmozódása esetén alkalmazandó szabályok” címet viseli, a következőképpen rendelkezik:

„(1) a) Az egyik tagállam olyan jogszabályai szerint járó ellátásokra vagy családi támogatásokra [helyesen: családi ellátásokra vagy támogatásokra] való jogosultságot, amely jogszabályok szerint a fenti ellátásokra vagy támogatásra vonatkozó jogosultság megszerzésének nem feltétele a biztosítási, szolgálati vagy önálló vállalkozóként folytatott tevékenységi idő, a fenti ellátások összegéig felfüggesztik, ha ugyanarra az időszakra és ugyanarra a családtagra vonatkozóan az ellátások csak egy másik tagállam nemzeti jogszabályai értelmében vagy a rendelet 73., 74., 77. vagy 78. cikkének alkalmazásában járnak.

b) Ha azonban a kereső tevékenységet az első tagállam területén folytatják:

i. a kizárólag egy másik tagállam nemzeti jogszabályai vagy a rendelet 73. vagy 74. cikke szerint családi ellátásokra jogosult személynek vagy az ellátások igénybevételére jogosult személynek járó ellátások esetén a kizárólag a fenti másik tagállam nemzeti jogszabályai vagy a fenti cikkek szerint járó családi ellátásokra való jogosultságot a családtag lakóhelye szerinti tagállam jogszabályaiban előírt családi ellátások összegéig felfüggesztik. A családtag lakóhelye szerinti tagállam által fizetett ellátások költségét e tagállam viseli;

[...]”

A német jog

11 A jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz, a továbbiakban: EStG) „Jogosultak” címet viselő 62. §-ának (1) bekezdése a következőt írja elő:

„Az e törvény 63. §-a értelmében vett, gyermekek után járó ellátásra jogosult minden olyan személy, aki:

1. belföldön lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik, vagy
2. amennyiben belföldön sem lakóhellyel, sem szokásos tartózkodási hellyel nem rendelkezik:
 - a) az 1. § (2) bekezdésével összhangban a jövedelemadó szempontjából teljes kör? adókötelezettség alá tartozik, vagy
 - b) az 1. § (3) bekezdésével összhangban a jövedelemadó szempontjából teljes kör? adókötelezettség alá tartozónak min?sül.”

12 Az EstG „Gyermekek után járó egyéb ellátások” cím? 65. §-a értelmében:

„(1) A gyermekek után járó ellátások nem nyújthatók olyan gyermek után, aki az alábbi támogatások bármelyikében részesül, vagy aki az alábbi támogatások bármelyikében részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné:

1. a balesetbiztosítás területére vonatkozó jogszabályokban el?írt gyermekek után járó támogatások vagy a nyugdíj-biztosítási jogszabályok alapján nyújtott pénzbeli támogatások;
2. külföldön nyújtott olyan, gyermekek után járó támogatások, amelyek hasonlóak a gyermekek után járó ellátáshoz vagy az 1. pontban említett ellátások bármelyikéhez;

[...]

(2) Ha az (1) bekezdés els? mondatának 1. pontja szerinti esetekben az egyéb ellátások bruttó összege alacsonyabb, mint a[z EStG] 66. §-a alapján fizetend? gyermekek után járó ellátások, a különbözet összegének megfelel? mérték? ellátás fizetend?, ha az meghaladja az öt eurót.”

13 Az EStG 66. §-a a gyermekek után járó ellátások mértékével és azok fizetésének részletes szabályaival kapcsolatos szabályokat határozza meg.

Az alapeljárások és az el?zetes döntéshozatalra el?terjesztett kérdések

14 W. Hudzinski lengyel állampolgár, Lengyelországban lakik, és önálló vállalkozóként itt folytat mez?gazdasági tevékenységet. E tagállam társadalombiztosítási rendszerében biztosított.

15 2007. augusztus 20-tól 2007. december 7-ig W. Hudzinski idénymunkásként dolgozott Németországban egy kertészeti vállalkozásnál. A 2007-es év tekintetében a jövedelemadó szempontjából kérelmére teljes kör?en adókötelesként kezelték Németországban.

16 Arra az id?szakra vonatkozóan, amíg Németországban dolgozott, W. Hudzinski az EStG 62. §-a és azt követ? §-ai alapján kérelmet nyújtott be, hogy két gyermeke után – akik szintén Lengyelországban laknak – gyermekenként havi 154 euró összeg?, gyermekek után járó ellátást biztosítsanak számára.

17 Az Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse elutasította e kérelmet, valamint az elutasító határozattal szembeni panaszt. Mivel a panaszt elutasító határozat elleni keresetet szintén elutasították, W. Hudzinski felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést el?terjeszt? bírósághoz az els? fokon hozott ítélettel szemben.

18 J. Wawrzyniak lengyel állampolgár, aki feleségével és közös lányukkal Lengyelországban

él. E társadalombiztosítási rendszerben biztosított.

19 J. Wawrzyniak 2006. februártól decemberig kiküldött munkavállalóként dolgozott Németországban. A 2006-os év tekintetében a jövedelemadó szempontjából a feleségével együttesen teljes körű adókötelezettség alá tartozott Németországban.

20 J. Wawrzyniak az EStG 62. §-a és azt követő §-ai alapján kérelmet nyújtott be, hogy arra az időszakra, amíg Németországban dolgozott, havi 154 euró összegű gyermekek után járó ellátást biztosítsanak lánya után. J. Wawrzyniak felesége ezen időszak alatt is kizárólag Lengyelországban rendelkezett betegbiztosítással. Ott többek között ezen időszakra mindössze 48 PLN, azaz körülbelül 12 euró összegű havi ellátást kapott lányuk után.

21 Az Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse elutasította J. Wawrzyniak kérelmét, valamint az elutasító határozattal szembeni panaszt. Mivel a panaszt elutasító határozattal szembeni keresetet szintén elutasították, felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést elterjesztő bírósághoz az első fokú ítélettel szemben.

22 A Bundesfinanzhofhoz (szövetségi adóügyi bíróság) benyújtott kereseteikben W. Hudzinski és J. Wawrzyniak azt állítják, hogy a C-352/06. sz., Bosmann-ügyben 2008. május 20-án hozott ítéletből (EBHT 2008., I-3827. o.) következik, hogy az EStG 62. § és azt követő §-ai akkor is alkalmazandók, amikor az 1408/71 rendelet értelmében nem a Németországi Szövetségi Köztársaság az illetékes tagállam W. Hudzinski esetében e rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján, J. Wawrzyniak esetében pedig ugyanezen rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján.

23 J. Wawrzyniak továbbá azt állítja, hogy a gyermekek után járó ellátásra való jogát Németországban nem zárják ki az EStG 65. §-a (1) bekezdése első mondata 2. pontjának és (2) bekezdésének együttes rendelkezései sem, mivel e rendelkezések ellentétesek az uniós joggal, és mindenesetre nem alkalmazhatók az 1408/71 rendelet hatálya alá tartozó területen.

24 A kérdést elterjesztő bíróság e tekintetben először is úgy ítéli meg, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet konklúzióját úgy kell érteni, hogy valamely tagállam – még ha az 1408/71 rendelet 13. és azt követő cikkei alapján nem is rendelkezik illetékességgel – mégis jogosult arra, hogy családi ellátásokat nyújtson valamely migráns munkavállalónak a nemzeti joga alapján.

25 Ez utóbbi bíróság szerint az említett ítéletből azonban az következik, hogy e jogkör csak bizonyos esetekben ismerhető el.

26 Előként, az 1408/71 rendelet 13. és azt követő cikkei alapján illetékességgel nem rendelkező tagállam csak akkor jogosult erre, ha – ahogyan a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben – valamely családi ellátást annak elkerülése érdekében kell nyújtania ezen államnak, hogy a munkavállalót ne érje joghátrány a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása miatt.

27 Márpedig az alapügyek nem ilyen esetre vonatkoznak, mivel W. Hudzinskit és J. Wawrzyniakot nem érte semmilyen joghátrány a Németországban végzett ideiglenes munkájuk folytán.

28 Az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján ugyanis a rájuk alkalmazandó szociális biztonságra vonatkozó jogszabályok továbbra is ugyanazok maradnak, így a Németországban végzett ideiglenes munka időtartama alatt továbbra is a lengyel jogszabályok hatálya alá tartoztak.

29 Ennélfogva nem veszíthették el a gyermekek után járó ellátásokra való, a német jog által biztosított kedvezőbb jogosultságokat, mivel soha nem voltak jogosultak ezen ellátásokra.

30 A kérdést előterjesztő bíróság másodsorban úgy ítéli meg, hogy az alapügyben szereplő helyzetek egy másik jelentős szempontból különböznek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő helyzettel. Az ez utóbbi ügyben szereplő helyzettel szemben ugyanis a jelen alapügyekben a Németországi Szövetségi Köztársaság nem a gyermekek lakóhelye szerinti tagállam. Felmerül tehát az a kérdés, hogy ez a tényező egy másik, a nem illetékes tagállam azon jogkörét korlátozó feltételnek minősül-e, hogy családi ellátásokat nyújtson valamely migráns munkavállaló számára.

31 A kérdést előterjesztő bíróság harmadsorban úgy ítéli meg, hogy felmerül továbbá az a kérdés, hogy az említett jogkört nem kell-e azokra az esetekre korlátozni, amikor – a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló helyzethez hasonlóan, viszont a jelen alapügyekben szereplő, azon esetektől eltérően, amikor a munkavállalók hasonló családi ellátásokban részesülnek az illetékes tagállamban – az illetékes tagállam jogszabályai alapján nem áll fenn ilyen ellátásokra való jogosultság.

32 Ezen túlmenően, feltételezve akár, hogy a kérdést előterjesztő bíróság álláspontjával szemben a nem illetékes tagállam az alapügyekben szereplőhöz hasonló esetekben jogosult arra, hogy családi ellátásokat nyújtson, noha ezek alapvetően különböznek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő ellátásoktól, felmerül az a kérdés, hogy az uniós joggal – és különösen a Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseivel vagy a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvével – ellentétes-e az EStG 65. §-ához hasonló azon szabály, miszerint a gyermekek után járó ellátásokat csak akkor biztosítják, ha az érintett az illetékes tagállamban nem jogosult hasonló ellátásokra.

33 Végül a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy ha – a megítélésével szemben – ez utóbbi kérdésre is igenlő választ kell adni, felmerül továbbá az a kérdés, hogy hogyan kell a fennálló jogosultságok ezen esetben megvalósuló halmozódását megoldani.

34 A fenti körülmények között a Bundesfinanzhof a C-611/10. sz. ügyben úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy az e rendelkezés alapján nem illetékes tagállamot legalábbis akkor megfosztja az arra vonatkozó jogköről, hogy a nemzeti joga alapján a területén csak ideiglenesen alkalmazott munkavállalónak családi ellátásokat nyújtson, ha sem magának a munkavállalónak, sem a munkavállaló gyermekeinek a lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye nem az illetékességgel nem rendelkező államban található?”

35 A Bundesfinanzhof a C-612/10. sz. ügyben úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1. Úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy e rendelkezés a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti tagállamot, amely e rendelkezés szerint

nem illetékes tagállam, és nem is minősül a munkavállaló gyermekeinek lakóhelye szerinti tagállamnak, megfosztja a családi ellátásoknak a kiküldött munkavállaló részére való nyújtására vonatkozó jogkörrel, legalábbis abban az esetben, ha a munkavállaló nem szenved joghátrányt az e tagállambeli kiküldetése folytán?

2. A 1. kérdésre adott nemleges válasz esetén

úgy kell-e értelmezni az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját, hogy a munkavállaló kiküldetésének helye szerinti, nem illetékes tagállam mindenesetre csak akkor rendelkezik jogkörrel arra, hogy családi ellátásokat nyújtson, ha megállapítható, hogy a másik tagállamban nem áll fenn hasonló családi ellátásokra való jogosultság?

3. Ha erre a kérdésre is nemleges válasz adandó:

ellentétes-e [...] az uniós jogi rendelkezésekkel az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés, mint az EStG [...] 65. §-a [...], amely kizárja a családi ellátásokra való jogosultságot akkor, ha [a jogosult] külföldön hasonló támogatásban részesül, vagy részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné?

4. Az e kérdésre adandó igenlő válasz esetén,

miként kell feloldani az illetékes, a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamban, valamint az illetékességgel nem rendelkező, és a gyermekek lakóhelye szerinti tagállamnak sem minősülő tagállamban fennálló jogosultságok ezen esetben megvalósuló halmozódását?

36 2011. február 14-i végzésével a Bíróság elnöke az írásbeli és szóbeli szakasz, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-611/10. és a C-612/10. sz. ügyeket.

Az elzáró döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

A C-611/10. sz. ügyben előterjesztett egyetlen kérdésről és a C-612/10. sz. ügyben előterjesztett első és második kérdésről

37 A C-611/10. sz. ügyben előterjesztett egyetlen kérdésével és a C-612/10. sz. ügyben előterjesztett első és második kérdésével, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem minősül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végző migráns munkavállaló számára az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer elsőként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban megfizette a hasonló jellegű családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan azon tagállam területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

38 Ezzel kapcsolatban meg kell állapítani, hogy – amint a kérdést előterjesztő bíróság azt helyesen megjegyezte – az alapügyek felpereseinek helyzetére a családi ellátásokhoz való joguk tekintetében alkalmazandó jogszabályokat az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja, illetve 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja határozza meg.

39 Nem vitatott ugyanis, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján J. Wawrzyniak azon tizenkét hónapot meg nem haladó időszakban, amíg Németországban volt

kiküldetésen, továbbra is azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozott, amelynek területén az őt foglalkoztató vállalkozás rendes székhelye található, vagyis a lengyel jogszabályok hatálya alá.

40 Hasonlóképpen nem vitatott, hogy az 1408/71 rendelet 14a. cikke 1. pontjának a) alpontja alapján W. Hudzinski azon tizenkét hónapot meg nem haladó időszakot illetően, amelynek során kereső tevékenységet folytatott Németországban, továbbra is azon tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozott, amelynek területén szokásosan önálló vállalkozói tevékenységet végez, vagyis a lengyel jogszabályok hatálya alá.

41 Így emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az 1408/71 rendelet II. címében szereplő, az Európai Unión belül mozgó munkavállalókra alkalmazandó jogszabályok meghatározására vonatkozó rendelkezések célja, hogy az érdekeltek főszabály szerint csak egy tagállam szociális biztonsági rendszeréhez tartozzanak, és így el lehessen kerülni az alkalmazandó nemzeti jogszabályok halmozódását és az esetlegesen ebből fakadó nehézségeket. Ezt az elvet fogalmazza meg többek között a rendelet 13. cikkének (1) bekezdése (lásd többek között a C-16/09. sz. Schwemmer-ügyben 2010. október 14-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-9717. o.] 40. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 Egyébként, mivel az EUMSZ 48. cikk a tagállamok jogszabályainak összehangolását, nem pedig harmonizációját írja elő, az egyes tagállamok szociális biztonsági rendszerei, következésképpen az azokhoz csatlakozott személyek jogai közötti érdemi és eljárási különbségeket a rendelkezés nem érinti, ennél fogva minden tagállam szabadon határozhatja meg jogszabályaiban – az uniós jog tiszteletben tartása mellett – a szociális biztonsági rendszer ellátásai nyújtásának feltételeit (lásd különösen a C-388/09. sz. Da Silva Martins-ügyben 2011. június 30-án hozott ítélet [EBHT 2011., I-5737. o.] 71. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

43 E körülmények között az elsődleges uniós jog a biztosított számára nem garantálhatja, hogy a lakóhely áthelyezése egy másik tagállamba a szociális biztonság szempontjából semleges lesz. Így egy, a szociális biztonsági ellátások terén kedvezőtlenebb nemzeti szabályozásnak adott esetben az 1408/71 rendelet rendelkezéseinek alapján történő alkalmazása főszabály szerint megfelelhet az elsődleges uniós jog személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseinek (lásd analógia útján többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 72. pontját).

44 Ezen elvekből következik, hogy az alapügyek felperesei, akik munkavégzés céljából az egyik tagállamból egy másikba, a jelen esetben a Németországi Szövetségi Köztársaságba utaztak, főszabály szerint csak az első tagállam jogszabályaiban – az 1408/71 rendelet alapján alkalmazandó egyetlen jogszabályban – foglalt családi ellátásokra jogosultak még akkor is, ha – mint a jelen esetben – ezek kevésbé kedvezőek, mint a német jogszabályokban foglalt hasonló ellátások.

45 Jóllehet a német hatóságok az uniós jog alapján tehát nem kötelesek az alapügyekben szereplő, gyermekek után járó ellátást nyújtani, mindazonáltal felmerül az a kérdés, hogy e joggal ellentétes-e a nyújtás lehetősége, annál is inkább, hogy – amint a Bírósághoz benyújtott iratokból kiderül – úgy tűnik, hogy a német jogszabályok értelmében az alapügyek felperesei pusztán az alapján részesülhettek volna ezen ellátásból, hogy a jövedelemadó tekintetében teljes körűen adókötelesnek minősültek vagy ekként kezelték őket, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

46 E tekintetben, amint a Bíróság a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 29. pontjában emlékeztetett rá, az 1408/71 rendelet rendelkezéseit az EUMSZ 48. cikk fényében kell

értelmezni, amelynek célja a munkavállalók szabad mozgásának megkönnyítése, és többek között azt jelenti, hogy a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz a Szerződésben biztosított joguk gyakorlása folytán sem szociális biztonsági ellátásra való jogosultságot nem veszíthetik el, sem az ilyen ellátás összegének csökkenését nem szenvedhetik el.

47 Ebben az értelemben ugyanezen ítélet 30. pontjában a Bíróság megjegyezte, hogy az 1408/71 rendelet első preambulumbekzdése kimondja, hogy a szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolását célzó rendelkezések – amelyeket e rendelet tartalmaz – a személyek szabad mozgásának keretébe tartoznak, és e rendelkezéseknek hozzá kell járulniuk e személyek életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához.

48 E megállapításokra tekintettel mondta ki a Bíróság a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 31. pontjában, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügy körülményei között a lakóhely szerinti tagállam nem fosztható meg attól a jogkörtől, hogy családi ellátásokat nyújtson a területén lakóhellyel rendelkező személyek számára. Igaz ugyan, hogy az 1408/71 rendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében az a személy, aki valamely tagállam területén folytat kereső tevékenységet, e tagállam jogszabályainak hatálya alá tartozik még akkor is, ha egy másik tagállam területén rendelkezik lakóhellyel, ez azonban nem jelenti azt, hogy e rendelet célja az lenne, hogy megakadályozza a tartózkodási hely szerinti tagállamot abban, hogy a jogszabályai alapján az ilyen személy számára családi ellátásokat nyújtson.

49 A Bíróság ugyanezen ítélet 32. pontjában hozzáfűzte, hogy a jelen ítélet 41. pontjában említett, az 1408/71 rendelet II. címének rendelkezései alapján meghatározott jogszabályok kizárólagos alkalmazásának elve nem szolgálhat alapul annak kizárásához, hogy a nem illetékes tagállam – amely a családi ellátásra való jogosultságot nem köti foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételekhez – ne ítélhessen meg családi ellátást a területén tartózkodó munkavállaló számára, ha ezen ellátás odaítélésének lehetősége ténylegesen következik az adott állam nemzeti jogszabályaiból.

50 A kérdést előterjesztő bíróság a jelen ügyekben azt kívánja megtudni a Bíróságtól, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgálóhoz hasonló körülmények között valamely tagállam – amely az 1408/71 rendelet II. címének rendelkezései alapján nem illetékes állam – számára ekképp elismert azon lehetőséget, hogy a területén tartózkodó személy számára családi ellátást nyújtson, az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetekben is el kell-e ismerni, függetlenül attól, hogy e helyzetek számos tekintetben eltérnek a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő helyzettől.

51 Elsőként, azon körülmény jelentőségét illetően, hogy az alapügyek felperesei a szabad mozgáshoz való joguk gyakorlása folytán nem veszítették el a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságukat, és ezek összegének csökkenését sem szenvedték el, mivel az illetékes tagállamban megőrizték a családi ellátásokhoz való jogukat, e körülmény önmagában nem zárhatja ki, hogy a nem illetékes tagállamnak lehetősége legyen ilyen ellátások nyújtására.

52 Noha a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 19. pontjában a Bíróság rámutatott arra, hogy a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz a Szerződésben biztosított joguk gyakorlása folytán sem szociális biztonsági ellátásra való jogosultságot ne veszítsenek el, sem az ilyen ellátás összegének csökkenését ne szenvedjék el, e megállapítást kifejezetten az EUMSZ 48. cikknek és e rendelkezés céljának az 1408/71 rendelet értelmezését érintő lehetséges következményeire vonatkozó példaként hozta fel.

53 E megállapítás továbbá, amelyet az említett ítélet alapjául szolgáló ügy sajátosságaira tekintettel kell értelmezni, másodlagos jelentőséggel bír azon, ugyanezen ítélet fenti pontjában elsőként említett fűszabályhoz képest, amely az állandó ítélkezési gyakorlatnak minősül, miszerint

az 1408/71 rendelet rendelkezéseit az EUMSZ 48. cikk céljára figyelemmel kell értelmezni, amely cél a migráns munkavállalók szabad mozgásának lehető legteljesebb megvalósításához való hozzájárulás (lásd többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 70. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

54 E tekintetben arra is emlékeztetni kell, hogy az 1408/71 rendelet első preambulumbekzdéséből következik, hogy e rendelet célja a migráns munkavállalók életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához való hozzájárulás.

55 Márpedig ennek keretében a Bíróság megállapította, hogy az 1408/71 rendelet célkitzését túllépi, és egyben az EUMSZ 48. cikk céljain és keretén is kívül esik, ha az 1408/71 rendeletet úgy értelmezzük, hogy az valamely tagállamnak megtiltja, hogy a nemzeti szabályok a munkavállalók és családtagjaik számára szélesebb körű szociális védelmet nyújtsanak, mint amely az említett rendelet alkalmazásából ered (a C-208/07. sz. Von Chamier-Glisczinski ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6095. o.] 56. pontja).

56 A szociális biztonságra vonatkozó nemzeti jogszabályok összehangolására irányuló uniós szabályozás ugyanis – különösen annak céljaira tekintettel – a céljaival összhangban álló, és kifejezetten elírt kivételektől eltekintve ugyanis nem alkalmazható oly módon, hogy megfossza a migráns munkavállalót vagy annak eltartottait a kizárólag egy tagállam jogszabályai alapján írt ellátásokra való jogosultságtól (lásd többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 75. pontját).

57 Mindezekre tekintettel meg kell állapítani, hogy nem zárható az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontja a) alpontjának és 14a. cikke 1. pontja a) alpontjának azon értelmezése, amely lehetővé teszi a tagállam számára, hogy családi ellátásokat nyújtáson az alapügyhöz hasonló olyan helyzetben, amikor a migráns munkavállaló a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán nem vesztette el a szociális biztonsági ellátásokra való jogosultságát, és ezek összegének csökkenését sem szenvedte el, mivel megírizte a hasonló családi ellátásokhoz való jogát az illetékes tagállamban, ezen értelmezés ugyanis hozzájárul a migráns munkavállalók életszínvonalának és alkalmazási feltételeinek javításához, szélesebb körű szociális védelmet biztosítva számukra, mint ami az említett rendelet alkalmazásából ered, és ezáltal hozzájárul az e rendelkezésekben foglalt, a munkavállalók szabad mozgásának megkönnyítésére irányuló cél megvalósításához.

58 Másodsorban a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben szereplő azon hivatkozást illetően, miszerint a migráns munkavállaló lakóhelye azon nem illetékes tagállam területén található, ahol a családi ellátást igényelte, e hivatkozást azon körülmény magyarázza, hogy az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben az alapügy felperese az EStG 62. §-ának (1) bekezdése értelmében pusztán az e tagállambeli lakóhelye alapján jogosult volt ezen ellátásra, anélkül hogy e rendelkezés e jogot foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételhez kötötte volna.

59 Ennélfogva az érintett tagállam nemzeti jogszabályaiban szereplő családi ellátásra való jogosultság alapjára, és különösen az ott elírt, lakóhelyen alapuló kapcsolólvre történő hivatkozásokról van szó.

60 Az EStG 62. §-ának (1) bekezdése mindazonáltal biztosítja a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságot minden olyan személynek is, aki belföldön sem lakóhellyel, sem szokásos tartózkodási hellyel nem rendelkezik, viszont a jövedelemadó szempontjából teljes körű adókötelezettség alá tartozik, vagy ekként kezelendő.

61 Ez a második kapcsolóelv az, amely a jelen alapügyekben szerepel.

62 Márpedig amennyiben a nemzeti jog értelmében az EStG 62. §-ának (1) bekezdésében szereplő két kapcsolóelv önmagában megalapozza a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságot, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia, a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben a migráns munkavállaló lakóhelyén alapuló kapcsolóelvre történő hivatkozás nem jelentheti azt, hogy az a tagállam, amely az 1408/71 rendelet II. címe rendelkezéseinek értelmében nem illetékes állam, csak akkor nyújthat családi ellátást, ha e jogosultságot e kapcsolóelv alapján igénylik, és hogy ez a lehetőség ezzel szemben kizárt abban a helyzetben, amikor a másodlagos kapcsolóelv alkalmazandó.

63 Ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság kérdése továbbá azon körülmény relevanciájára irányul, hogy az alapügyekben szereplő helyzetekben – a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplő helyzettel szemben – a gyermek nem lakik azon nem illetékes tagállam területén, ahol e gyermek után ellátást igényeltek.

64 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítéletben a Bíróság a szóban forgó helyzetben nem hivatkozik a nem illetékes tagállam területével fennálló e kapcsolóelv meglétére azon következtetés megalapozásához, hogy ezen államnak lehetősége van családi ellátásokat nyújtani.

65 Végül meg kell állapítani, hogy kétségtelen, hogy a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben szereplőhöz hasonló helyzetben a migráns munkavállalónak és a gyermeknek a nem illetékes tagállam területén lévő lakóhelye pontos és különösen szoros kapcsolóelvnél minősül, különösen a szóban forgó ellátás jellegét figyelembe véve.

66 A jelen alapügyekben a szóban forgó helyzeteknek a családi ellátások igénylésének helye szerinti nem illetékes tagállam területéhez való kapcsolódását az e tagállamban végzett ideiglenes munkából származó jövedelmek tekintetében fennálló teljes körű adókötelezettség alapozza meg. E kapcsolat pontos feltételen alapul, és kellően szorosnak tekinthető, figyelembe véve azt is, hogy az igényelt családi ellátást a költségvetési bevételekből finanszírozzák.

67 E körülmények között nem tűnik úgy, hogy ezen ellátásnak az alapügyekben szereplő helyzetekben történő nyújtása, amely nincs foglalkoztatásra vagy biztosításra vonatkozó feltételhez kötve, túlzott mértékben befolyásolná az 1408/71 rendelet koordinációs szabályai alkalmazásának kiszámíthatóságát és ténylegességét, vagyis a jogbiztonságra vonatkozó azon követelményeket, amelyek a migráns munkavállalók érdekeit is védik, és amelyek közé tartozik egyébként a jelen ítélet 41. pontjában említett azon elv is, amely az e szabályok alapján illetékes tagállamként meghatározott állam jogszabályainak főszabály szerint kizárólagos alkalmazására vonatkozik.

68 Az előző megfontolásokra tekintettel a C-611/10. sz. ügyben előterjesztett egyetlen kérdésre, és a C-612/10. sz. ügyben előterjesztett első és második kérdése azt a választ kell adni, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem minősül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végző migráns munkavállaló számára az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer elsőként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban megfizette a hasonló jellegű családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan annak a tagállamnak a

területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

A C-612/10. sz. ügyben elterjesztett harmadik és negyedik kérdés?

69 A kérdést elterjeszt? bíróságnak a 612/10. sz. ügyben elterjesztett harmadik és negyedik kérdése, amelyeket együttesen kell megvizsgálni, lényegében arra irányul, hogy az uniós jogot – különösen az 1408/71 rendelet 76. cikkében és az 574/72 rendelet 10. cikkében szerepl?, halmozódást tiltó szabályokat, a Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait, és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét – úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben ellentétes e rendelkezésekkel az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint az EStG 65. §-a, amely kizárja a gyermekek után járó ellátásokra való jogosultságot akkor, ha a jogosult valamely másik államban hasonló támogatásban részesül, vagy részesülne abban az esetben, ha ezt kérelmezné.

70 E tekintetben – mivel a C-612/10. sz. ügyben elterjesztett els? és második kérdés vizsgálatából az következik, hogy az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyhöz hasonló helyzetben a Németországi Szövetségi Köztársaság, amely e rendelkezés alapján nem illetékes állam, jogosult, azonban nem köteles a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtani a területén ideiglenes munkát végz?, kiküldött munkavállaló számára – ezen államnak f?szabály szerint arra is lehet?sége kell hogy legyen, hogy – amint azt a kérdést elterjeszt? bíróság megjegyezte – eldönthesse, figyelembe veszi-e, és ha igen, milyen mértékben, azt a körülményt, az említett rendelkezés alapján illetékes tagállamban, a jelen esetben a Lengyel Köztársaságban, fennáll valamely hasonló ellátásra való jogosultság.

71 Ha azonban az alapügyben szerepl?höz hasonló helyzetben valamely nem illetékes tagállam jogszabályai olyan családi ellátáshoz való jogot írnak el?, amely a migráns munkavállaló számára kiegészít? szociális védelmet biztosít azért, mert e munkavállaló a jövedelemadó tekintetében e tagállamban teljes kör?en adókötelezett, vagy ekként kezelték ?t a munkavégzés időtartama alatt, nem alkalmazhatók az e jogszabályokban elírt, halmozódást tiltó olyan szabályok, mint az EStG 65. §-a, ha megállapítást nyer, hogy ezek alkalmazása ellentétes az uniós joggal.

72 Így az alapügyek felperesei által említett, fent hivatkozott Schwemmer-ügyben hozott ítéletben a Bíróság kimondta, hogy az alapügyben szerepl? helyzetben az 574/72 rendelet 10. cikkében kimondott, halmozódást tiltó szabályt úgy kell értelmezni, hogy a német jog alapján gyermekek után járó ellátásra való jogosultság nem függeszthet? fel részlegesen az EStG 65. §-ának (1) bekezdése alapján azon összeg erejéig, amelyet [a jogosult] Svájcban kaphatott.

73 Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az alapügyben szerepl? helyzet nem tartozik az említett halmozódást tiltó szabály hatálya alá, és az 1408/71 rendelet 76. cikkében szerepl? szabály hatálya alá sem, mivel nem az érintett gyermek lakóhelye szerinti tagállam jogszabályaiban biztosított jogok, valamint a foglalkoztatás helye szerinti, az ezen rendelet alapján illetékes tagállamként meghatározott tagállam jogszabályaiból ered? jogok között fennálló halmozódás eseté?l van szó (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bosmann-ügyben hozott ítélet 24. pontját, valamint a fent hivatkozott Schwemmer-ügyben hozott ítélet 43. és 51. pontját).

74 Az alapügyben ugyanis a Lengyel Köztársaság az érintett gyermek lakóhelye szerinti tagállam és egyben a kiküldött munkavállaló foglalkoztatási helye szerinti tagállam is, amely az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontja értelmében illetékes tagállamnak min?sül, vagyis az a tagállam, amelynek területén az e munkavállalót foglalkoztató társaság rendes székhelye található.

75 Ebből következik, hogy az 1408/71 rendelet 76. cikkében és az 574/72 rendelet 10. cikkében szereplő, halmozódást tiltó szabályok nem akadályozhatják meg a gyermekek után járó ellátásra való jogosultságnak valamely halmozódást tiltó olyan nemzeti szabály alapján történő kizárását a jelen esetben, mint az EStG 65. §-a.

76 Mindazonáltal a nemzeti jog e halmozódást tiltó szabályának az alapügyhöz hasonló ügyben történő alkalmazása, amely – amint a Bírósághoz benyújtott iratokból kitűnik – nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott, hasonló ellátás összegével történő csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását, jelentős hátrányt jelenthet, amely ténylegesen jóval nagyobb számban érintheti a migráns munkavállalókat, mint azokat a „letelepedett” munkavállalókat, akik valamennyi tevékenységüket az érintett tagállamban végezték, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

77 Ugyanis fűként a migráns munkavállalók azok, akik – mindent egybevetve potenciálisan nagyon különböző összegű – hasonló ellátásokban részesülhetnek valamely másik tagállamban, különösen a származásuk szerinti tagállamukban.

78 E hátrány annál kevésbé tűnik igazolhatónak, hogy az alapügyben szereplő ellátást költségvetési bevételekből finanszírozzák, és hogy az alapügy felperese a szóban forgó nemzeti jogszabályok alapján jogosult erre az ellátásra, mivel a jövedelemadó tekintetében Németországban teljes körűen adókötelezett.

79 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság korábban már kimondta, az EUMSZ 45. cikk és az EUMSZ 48. cikk célja nem valósulna meg, ha a migráns munkavállalók a szabad mozgáshoz való jog gyakorlása miatt elveszítenék a nekik valamely tagállam jogszabályaiban biztosított szociális biztonsági előnyöket (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 74. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

80 Továbbá ugyancsak a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az EUMSZ 45.–EUMSZ 48. cikk célja, a végrehajtásuk céljából elfogadott 1408/71 rendelethez hasonlóan, többek között annak elkerülése, hogy az a munkavállaló, aki a szabad mozgáshoz való jogával élve több tagállamban állt alkalmazásban, objektív igazolás hiányában ne kerüljön kedvezőtlenebb helyzetbe azzal szemben, aki teljes pályafutásának egyetlen tagállam volt a helyszíne (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 76. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

81 Ennélfogva a jelen ítélet 76. pontjában említett hátrány – még ha az magyarázható is a tagállamok szociális biztonságra vonatkozó jogszabályai közötti eltérésekkel, amelyek az uniós jog által előírt koordinációs szabályok létezése ellenére fennmaradtak – ellentétes az elsődleges uniós jognak a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó követelményeivel (lásd analógia útján többek között a fent hivatkozott Da Silva Martins-ügyben hozott ítélet 72. és 73. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

82 E megállapítást nem kérdőjelezheti meg az 1408/71 rendelet 14. cikke 1. pontja a) alpontjának célja, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint – amint a kérdést előterjesztő bíróság azt felidézte – a szolgáltatásnyújtás szabadságának előmozdítására irányul, elkerülve azt, hogy a valamely tagállam területén székhellyel rendelkező vállalkozás köteles legyen az egyébként ezen állam szociális biztonsági rendszeréhez tartozó munkavállalóit a más tagállam szociális biztonsági rendszerébe bejelenteni, ha határozott idejű munkavégzésre küldi ki őket a tagállamba; ez megnehezítené ezen alapszabadság e vállalkozás általi gyakorlását (lásd ebben az értelemben többek között a C-202/97. sz. FTS-ügyben 2000. február 10-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-883. o.] 28. és 29. pontját).

83 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a gyermekek után járó ellátások igénybevételeből való kizártság, amely az alapügyben szereplő helyzetben az EStG 65. §-ához hasonló, halmozódást tiltó nemzeti szabály alkalmazásából ered, nem azon költségek és adminisztratív nehézségek elkerülésére irányul, amelyet az alkalmazandó nemzeti jogszabályok megváltozása okozhat más tagállamok azon vállalkozásai számára, amelyek munkavállalókat küldenek ki Németországba.

84 Nem vitatott ugyanis, hogy az alapügyben szereplő ellátást anélkül biztosítják, hogy az e munkavállalókat foglalkoztató vállalkozások kötelesek lennének hozzájárulni ezen ellátás finanszírozásához, és anélkül hogy ezzel kapcsolatban adminisztratív alakszerzőseket írnának elő számukra.

85 A C-612/10. sz. ügyben előterjesztett harmadik és negyedik kérdésre ennél fogva azt a választ kell adni, hogy a Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben ellentétes azokkal az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint az EStG 65. §-a, amennyiben nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott hasonló ellátás összegével történő csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását.

A költségekről

86 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) Az 1996. december 2-i 118/97/EK tanácsi rendelettel módosított és naprakésszé tett, valamint a 2005. április 13-i 647/2005/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított, a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra, önálló vállalkozókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet 14. cikke 1. pontjának a) alpontját és 14a. cikke 1. pontjának a) alpontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes, hogy valamely tagállam, amely e rendelkezések alapján nem minősül illetékes államnak, a nemzeti joga alapján gyermekek után járó ellátásokat nyújtson a területén ideiglenesen munkát végző migráns munkavállaló számára az alapügyben szereplőhöz hasonló körülmények között, ideértve azt, amikor megállapítást nyer elsőként az, hogy a szóban forgó munkavállalót semmilyen joghátrány nem érte a szabad mozgáshoz való jogának gyakorlása folytán, mivel az illetékes tagállamban megőrizte a hasonló jellegű családi ellátásokra való jogosultságát, és másodsorban az, hogy sem e munkavállaló, sem pedig az a gyermek, aki után az említett ellátást igénylik, nem lakik szokásosan annak a tagállamnak a területén, ahol az ideiglenes munkavégzésre sor került.

2) Az EUM-Szerződésnek a munkavállalók szabad mozgására vonatkozó szabályait úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló helyzetben ellentétes azokkal az olyan nemzeti jogszabályi rendelkezés alkalmazása, mint a jövedelemadóról szóló törvény (Einkommensteuergesetz) 65. §-a, amennyiben nem az ellátás összegének valamely másik államban kapott hasonló ellátás összegével történő csökkenését eredményezi, hanem ezen ellátás kizárását.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: német.